

Sygn. akt I CSK 748/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa „W”. spółki z o.o. w S.

przeciwko „R”. spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
12.500,00 (dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarzący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane

przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Przedstawiona przez skarżącą problematyka została ujęta w pytaniach: „Czy spółka będąca stroną procesu, może potwierdzić czynności procesowe jedyne go członka zarządu, który jeszcze przed ich dokonaniem utracił mandat z mocy prawa wskutek prawomocnego skazania za przestępstwa, o których mowa w art. 18 § 2 k.s.h.?”, „Czy w razie wręczenia kontrahentowi kwoty pieniężnej przed zawarciem umowy i nazwanie następnie tej kwoty zadatkiem powstają skutki prawne właściwe dla instytucji zadatku z art. 394 § 1 k.c.?”, „Jak bliski musi być związek czasowy między wręceniem zadatku a zawarciem umowy?”.

Przedstawione w skardze wątpliwości nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko odnośnie skuteczności zatwierdzania czynności procesowych dokonywanych przez osobę do tego nieumocowaną (por. m. in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1992 r., III CZP 112/92, OSNC 1993, nr 5, poz. 75; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 14 lipca 2010 r., V CSK 33/10, nie publ.; 3 lutego 2012 r., I CZ 167/11, nie publ.; 12 stycznia 2012 r., II PZ 35/11, nie publ.). Sąd Najwyższy wypowiadał się również na temat czasu wręczenia zadatku. W wyroku z dnia 9 grudnia 2011 r. wskazał, że czas wręczenia kontrahentowi kwoty, która - zgodnie z porozumieniem stron - ma stanowić zadek, nie ma znaczenia decydującego dla samej konstrukcji zadatku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., III CSK 115/11, nie publ.; jak również wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 8 lutego 2008 r., I CSK 328/07, OSNC 2009, nr 4, poz. 60; 22 kwietnia 2004 r., II CK 172/03, nie publ.).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

a.ł